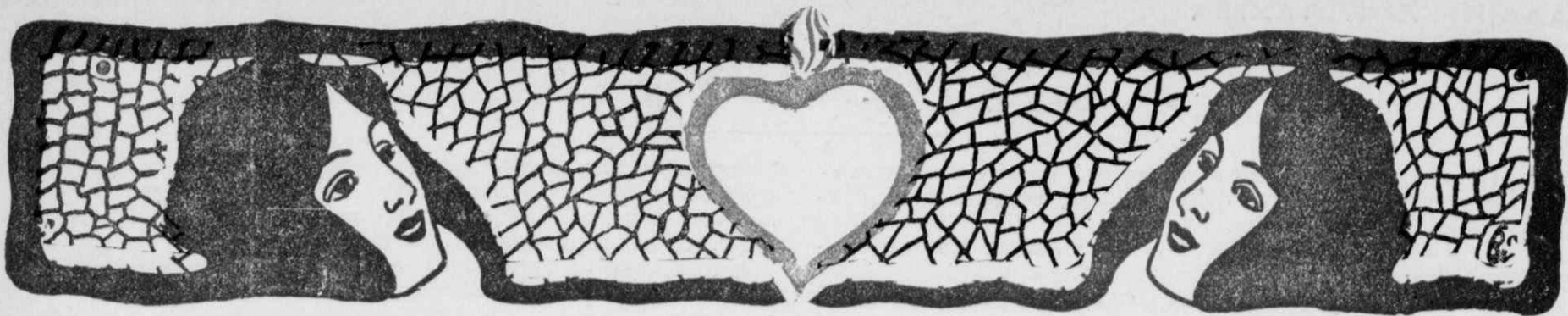

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΜΑΡΣΕΛ ΠΡΕΒΟ

ΤΟ ΚΙΤΡΙΝΟ ΝΤΟΜΙΝΟ

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ). 'Ο Φίλιππος ντ' Άλόντ, Ένας Γάλλος άριστοκράτης, μόλις είκοσι-δύο έτών, μετά τις σπουδές του κι' έπειτα από ένα ταξίδι τριών έτών στις διάφορες χώρες της Εύρώπης, έγκαθίσταται στο Παρίσι για ν' ακολουθήσει το διπλωματικό στάδιο. Μιά θραυιά, πηγαίνει σε κάποιον άριστοκρατικό χορό μετημφιεσμένων κι' εκεί βλέπει μία προσωπιδοφόρο με κίτρινο ντόμινο να τον κυττάζει επίμονα. Στην αρχή, ο Φίλιππος, πρωτόπειρος στον έρωτα, αναστατώνεται απ' αυτήν την πρόκληση και προσπαθεί ν' αποφύγει την προσωπιδοφόρο. Μά εκείνη τον πλησιάζει, του μιλάει, τον μεθάει με την παρουσία της και τέλος φεύγουν μαζί και οι δυο απ' τον χορό και πηγαίνουν σε κάποιο κοσμικό ρεστωράν. Χωρίζονται κατόπιν χωρίς να προχωρήσουν περισσότερο στις σχέσεις τους, αφού προηγουμένως η άγνωστη λείει στο Φίλιππο ότι θα του γράψει τότε θα ξανα συναντηθούν. Τέλος ο Φίλιππος λαβαίνει ένα γράμμα της που του όρίζει το πολυπόθητο ραντεβού.

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Πετάχτηκα από το κρεβάτι μου και κύτταξα τον ήλιο, την κάμαρή μου, το ξευπνο πρόσωπο του Κλεμάν. Ντύθηκα άμέσως και γευμάτισα με πολύ όρεξη. 'Η καρδιά μου, γιόρταζε μέσα στο στήθος μου κι' ή ώρες περνούσαν γρήγορα, μολοντί δεν φρόντιζα ν' άπασχοληθώ με τίποτε.

Κατά τις τέσσερες και μισή, καθώς έτοιμαζόμουν να θγώ έξω, είδα επάνω σ' ένα τραπέζι την έπιστολή του ντόν Γκαλίππε... Την είχα ξεχάσει, όπως είχα ξεχάσει επίσης την έπίσκεψη στο Λουβρό. την ιστορία των μοναχών της 'Ασίας και τη μικρή ήγουμένη Τουί.

'Η καλή μου άνατροφή μ' έκανε να μη θελήσω ν' αφήσω τον παλιό μου διδάσκαλο στην άβελαιότητα και στην άναμνη. 'Ωστόσο, σπρωγμένος από τις σκέψεις που έκανα την περασμένη νύχτα για την σπουδαιότητα της αρχαιολογίας, έπληρα ένα κομμάτι χαρτί κι' έγραψα:

«Άγαπητέ μου διδάσκαλε,

Βιαστικά, σ'άς δίνω έδώ τις πληροφορίες που μου ζητήσατε. 'Από το άγαλμα της Τουί, λείπει ο δεξιός μαστός της και το δεύτερο δάχτυλο του δεξιού της ποδιού.

'Ο πιστός σας μαθητής, που σ'άς αγαπά πάντοτε.

ΦΙΛΙΠΠΟΣ»

— Πήγαινε αυτό το γράμμα στο ταχυδρομείο, Κλεμάν! διέταξα τον υπηρέτη μου.

Και πρόσθεσα:

—Είνε άπαραίτητο να φύγει άπόψε...

Ούτε συλλογιζόμουν καθόλου το φέμα που είχα γράψει στον σεβαστό και σοφόν εκείνο κληρικό.

IV

Στη γωνιά της λεωφόρου Μυνταίνι και της όδου Μογκαντόρ έδιωξα το άμάξι που με είχε πάει ως εκεί.

Είχα πάει εκεί κατά ένα τέταρτο νωρίτερα από την ώρισμένη ώρα. 'Η όδός Μογκαντόρ δεν είχε και πολλή κίνησι την ώρα εκείνη. Προχώρησα και σε μία στιγμή είδα τον αριθμό 4 β. 'Ηταν ένα πολύ μεγάλο μοντέρνο σπίτι με σιδερένια μπαλ-

κόνια... Κύτταξα τα δυο παράθυρα του ισουγείου. 'Εκεί σε λίγο, θα την έβλεπα...

Με τη σκέψη αυτή μία χαρούμενη συγκίνηση με πλημμύρισε που έκανε τις διαμαρτυρίες της συνειδήσεώς μου να σωπάσουν. Ζήτησα με την σκέψη μου συγγνώμη από τη θεία μου, από τον ντόν Γκαλίππε, κι' από όλους τους διδασκάλους της νεότητός μου για το σφάλμα που θα διέπραττα σε λίγο και που ήμουν άποφασισμένος να το διαπράξω.

Με τις σκέψεις αυτές πέρασε, χωρίς να το καταλάβω, ή ώρα κι' είδα έξαφνα τους δείχτες του ρολογιού της γειτονικής έκκλησίας να σημειώνουν πέντε και τέταρτο.

'Αμέσως με γοργό βήμα διευθύνθηκα προς τον αριθμό 4 β. Μπήκα στην είσοδο κι' εκεί χτύπησα την πόρτα που μου υποδείκνυε ή έπιστολή.

Αμέσως μου άνοιξαν...

Την ίδια στιγμή είδα στο άνοιγμα μία γυναικεία σιλουέττα που έσπευδε ν' άποτραβηχτή.

— Κλείστε την πόρτα! ψιθύρισε μία φωνή που την άναγνώρισα άμέσως.

'Εγώ υπάκουσα κι' ακολουθήσα τη σιλουέττα.

"Ετσι έπειτα από μία στιγμή, βρέθηκα σ' ένα δωμάτιο, έπιπλωμένο χωρίς γούστο, μ' ένα κρεβάτι, πράγμα που με σοκάρισε και με γοήτευσε συγχρόνως.

Είδα κοντά στο κρεβάτι έναν καθρέφτη ρυθμού αυτοκρατορίας. Κ' είδα πρό πάντων την ώραία μου άγνωστη με τουαλέττα περιπάτου, με τα μπράτσα της και τους ώμους της σκεπασμένους αυτήν τη φορά από ένα κομψό ταγιέρ.

Φαινόταν πολύ ταραγμένη αυτήν την φορά και στην αρχή, ούτε έγώ, ούτε εκείνη, δεν ξέραμε τί να πούμε.

'Η πρώτη φράσις που εκείνη έπρόφερε σαν νάθελε να δικαιολογηθή για μία συνάντησι σε τέτοιο μέρος, ήταν αυτή:

— Μη νομίζετε πώς είσθε στο σπίτι μου...

'Εγώ υποκλίθηκα και της άπάντησα:

— Είμαι κοντά σας και αυτό μου φτάνει... Θα πάω όπου σ'άς άρέσει...

— Λοιπόν, έκανε εκείνη, με τόνο στενοχωρημένο, ως καθήσουμε.

Κι' έρριξε μία ματιά στο μεγάλο ρολόι του τοίχου.

Σε λίγο, άνέκτησε κάπως τη γαλήνη της.

— Τί θα σκέφτεσθε για μένα; ψιθύρισε κυττάζοντας μερικά λου-

λούδια που κρατούσε στα χέρια της. Μία γυναίκα να δίνει έτσι ένα ραντεβού σ' ένα νέο !...

Είχα τη φρονιμάδα να μην άπαντήσω καθόλου στα λόγια της αυτά... 'Αποφεύγοντας λοιπόν μία άστοχη ή άδέξια άπάντησι, της είπα άπλά:

— Είσθε καλή που μου έπιτρέψατε να σ'άς ξαναϊδω... Και έπρόσθεσα, πλησιάζοντάς την:

— Πόσο σ'άς σκεφτόμουν αυτές τις δυο μέρες...

Η Μαγδαληνή είχε καθήσει σε μία πολυθρόνα και ά μάτια της έλαμπαν τόσο σαν να συγκέντρωναν όλες τις σκόρπιες λάμπες του δωματίου.

Την έσφιξα στα μπράτσα μου.

— Πόσο σας σκεφτόμουν ! της ξαναείπα. Ποτέ δεν θά μπορούσα να σας πώ με πόσο πάθος η σκεψι μου ήταν πάντα γέ σας... Μου πήρατε κιόλας όλη μου τη ζωή... Σ'αυτὸ ὀρκίζομαι... Μπορεῖτε τώρα να με κάνετε ὅ,τι θέλετε...

Ούτε κι' ἐγὼ ὁ υἱὸς δὲν ἤξερα πόση εἰλικρίνεια ἔκλεινε ἡ φρασίς μου αὐτή. Γιὰ νὰ πῶ τὴν ἀλήθεια, ὀφείλω νὰ ὁμολογήσω ὅτι τὴν εἶχα μελετήσει λίγο ἀπὸ πρὶν. Μὰ ἡ συνθήκη, ὑπὸ τις ὁποῖες τὴν εἶπα, τὴν ἔκαναν εἰλικρινή.

Ἡ Μαγδαληνὴ φάνηκε σὰν νὰ συγκινήθηκε ἀπὸ τὰ λόγια μου, γιὰτις μου ἀπάντησε:

— Θέλω νὰ πιστεψῶ ὅτι εἰσθε ὑπερβολικὸς, φίλε μου. Εἰσθε ἕνας νεὸς τόσο εὐγενής, τόσο καλοαναθρεμμένος... Ἄς προσθέσουμε σ' αὐτὸ ὅτι σας ἀρέσω κι' ὅτι ὄντως εἶστε τὴν περιπέτειά μας υἱασκευαστικὴ. Δὲν σας ζητῶ περισσότερα καὶ δὲν πρέπει καὶ σεῖς νὰ μου δώσετε περισσότερα...

Γὰ σταθερὰ αὐτὰ λόγια τῆς ἀντήχησαν πένθιμα μέσα ἀπ' τὴς ἐλπίδες μου. Ὅ,τι ἦταν ψεύτικο καὶ υἱασμένο στὴ σίτασι μου ἐξαφανίστηκε ἀμέσως. Κι' ἐκείνη τὴ στιγμή κατάλαβα ὅτι ἐνδιαφερόμουν γιὰ τὸν ἔρωτά της μ' ὅλη τὴ δύναμι τῆς νεότητός μου πὺ τὸσον καιρὸ τὴ συγκρατοῦσα καὶ ἡ ὁποία ἤθελε ἐπὶ τελοῦς νὰ ἱκανοποιηθῇ.

— Σ'αὐτὸ ἀγαπῶ! ψιθύρισε. Σ'αὐτὸ ἀγαπῶ! Μπορεῖτε νὰ με κάνετε ὅ,τι θέλετε...

Ὅλες ἡ φράσεις πὺ εἶχα προετοιμάσει γιὰ νὰ τῆς πῶ, εἶχαν χαθῇ τῶρα ἀπὸ τὸ μυαλό μου. Ἐνοιῶθα τὰ μάτια μου νὰ πλημμυρίζουν δάκρυα... Δὲν ἤμουν πειὰ παρὰ ἕνα παιδί πὺ εἶχε ἀνικρῦσει τὴν εὐτυχία καὶ πὺ μάθαινε τῶρα ὅτι τοῦ τὴν εἶχαν πάρει. Ὅλα μου φαινόταν πειὰ χωρὶς καμμιά ἀξία, ἀν' ἡ γυναῖκα αὐτὴ δὲν ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ οἰκὴ μου.

Δὲν φαινόταν πειὰ ν' ἀμφιβάλλῃ καθόλου γιὰ τὴν εἰλικρίνειά μου. Φάνηκε μάλιστα κ' ἡ ἴδια ταραγμένη με τὴ σειρά της.

— Θεέ μου ! ψιθύρισε. Θεέ μου!...

Πολλὲς φορές ἀπὸ τότε, συλλογίστηκα ἐκείνη τὴ στιγμή τῆς νεότητός μου...

Τί θ' ἀπογινόταν μ' ἐμένα, ἂν ἐγὼ ;... Ἄν ἐκείνη ;...

Μὰς εἶχαν πλημμυρίσει τόσες σκέψεις, ὥστε ἀπομείναμε ἄφωνοι...

Κι' ἐξαφνα, ἡ τελευταῖες ἀχτίνες τοῦ ἡλίου πὺ θασίλευε, ἔπεσαν ἐπάνω μας... καὶ εἶδα τὴν εἰκόνα καὶ τῶν δυὸ μας στὸν ἀντικρινὸ καθρέφτη...

Ἡ σιλουέττα τῆς ἀγνωστῆς μου καθρεφτιζόταν ἀπὸ πίσω καὶ ἦταν μιὰ εὐχάριστη εἰκόνα πὺ με γοήτευε...

Τὴ δικὴ μου σιλουέττα τὴν ἔβλεπα ἀπὸ τὴν ὄψι... Ἐβλεπα τὴ ὁλοσυνή ἔκφρασί μου, τὰ μάτια μου ἔτοιμα νὰ κλάψουν, λυγισμένος, ἔτοιμος νὰ πέσω γονατιστός...

Μὰ τὴν ἴδια στιγμή, μὺ ἦρθε στὸ μυαλό, τὸ γνωμικὸ τοῦ θεοῦ μου: «Πάντα ἀπογοῦς... ποτὲ γελοῖος...»

Ἀμέσως ἀνωρθώθηκα, τὸ πρόσωπό μου ἔγινε ἀκίνητο καὶ ξανάγινε, γιὰ μιὰ στιγμή, παρ' ὅλη τὴν ἀπελπισία τῆς καρδιάς μου, ἕνας νεᾶρὸς διπλωστής με τάκτ καὶ μ' εὐγένεια.

Ἡ συντροφίσα μου ἀντελήφθη τάχα τὴ μεταβολὴ αὐτὴ ; Φάνηκε τοῦλάχιστον πὺς καθυσάχασε γιὰ τοὺς κινδύνους πὺ διέτρεχε γιὰ μένα... Καί, σὰν νὰ ἤθελε νὰ ψυχράνῃ ἀκόμα τὴ φλόγα μου, εἶπε:

— Ξέρετε πὺς δὲν εἴμαστε ἐν ἀσφαλείᾳ ἐδῶ. Ὁ σύζυγός μου εἶνε πολὺ ζηλιάρης... Μπορεῖ νὰ μ' ἔχῃ παρακολουθήσει... Ὁ σύζυγός της!...

Εἶχε πει τὴ λέξι πὺ ἔτρεμα ν' ἀκούσω...

Αὐτὸ με συνέτριψε, μ' ἔκανε νὰ χλωμιάσω σὰν πτώμα.

Ἡ Μαγδαληνὴ τὸ ἀντελήφθη αὐτὸ καὶ με ρώτησε:

— Τί ἔχετε ;

Τῆς ἀπάντησα με εἰλικρίνεια:

— Δὲν μὺ ἀρέσει τὸ ὅτι εἴσατε παντρεμένη. Εἶνε τρομερὸ νὰ ξέρω πὺς ὑπάρχει στὸν κόσμον ἕνας ἄντρας πὺ ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ζῇ κοντὰ σας, νὰ σᾶς φυλάῃ, νὰ σᾶς ἀγαπάῃ... Ζηλεύω τὸν σύζυγό σας...

Ἐκείνη ἄρχισε νὰ γελάῃ καὶ μὺ ἀπάντησε:

— Πιστέψτε με, ἔχετε ἄδικο... Δὲν πρέπει νὰ ζηλεύῃ κανεὶς παρὰ μόνον τὸν ἔρωτά... Λοιπὸν, ἐγὼ δὲν ἀγαπῶ τὸ σύζυγό μου...

Καί, παίρνοντας σοβαρὸ ὕφος, ἐπρόσθεσε:

— Δὲν τὸν ἀγαπῶ, ἀκριβῶς γιὰτις με παντρεύτηκε... Ἦξερε αὐτὸς πὺ εἶνε πὺ ἐξυπνὸς καὶ πὺς πεπειραμένος ἀπὸ μένα, ἤξερε ὅτι δὲν εἶνε ὁ ἄνδρας πὺ μὺ ταίριαζε. Ἦξερε ὅτι θὰ μ' ἔκανε νὰ ὑποφέρω...

— Τότε, τὴ ρώτησα, γιὰτις τὸν παντρεύτηκε ;

— Γιὰτις μ' εὗρισκε τοῦ γούστου μου καὶ γιὰτις ἡ ἐπιχείρησις τοῦ γάμου μας τοῦ ἄρεσε... Εἶνε ἕνας ἄνδρας πὺς περνάει τὸν καιρὸ τοῦ ἀποδεικνύοντας στὸν ἑαυτὸ τοῦ ὅτι τίποτε δὲν μπορεῖ ν' ἀντισταθῇ στὴς ἐπιθυμίες του καὶ στὴ θέλησί του.

Ἡ συνειδησί μου πὺς ζητοῦσε κάποια δικαιολογία, ἄκουσε μ' εὐχαρίστησι αὐτὲς τὴς πληροφορίες. Καὶ προσπάθησα νὰ πείσω τὸν ἑαυτὸ μου ὅτι ἡ Μαγδαληνὴ ἦταν τὸ θῦμα τοῦ συζύγου της κι' ὅτι ἐγὼ ἤμουν ὁ ἄνθρωπος πὺς ἡ μοῖρα με εἶχε θγάλει στὸ δρόμο της γιὰ νὰ τῆς χαρίσῃ λίγη εὐτυχία.

Κι' αὐτὸ μὺ ἔδωσε τόσο θάρρος, ὥστε τόλμησα νὰ σηκωθῶ,

νὰ πιάσω τὰ χέρια τῆς Μαγδαληνῆς καὶ νὰ τὴν ἐξαναγκάσω γλυκὰ ν' ἀφήσῃ τὴν καρτέκλα της.

Ἐπειτα τὴν ἔσφιξα στὰ μπράτσα μου καὶ τῆς ψιθύρισα:

— Ἐλάτε !

Ἐκείνη ἀντιστάθηκε λίγο. Τὴν παρέσυρα γλυκὰ πρὸς τὸ κρεββάτι πὺς θρισκόταν στὴ μέση τοῦ δωματίου σὰν νὰ μὰς προκυλούσε:

Σταθήκαμε ὄρθιοι καὶ οἱ δυὸ πλάι σ' αὐτὸ τὸ κρεββάτι.

Ἡ Μαγδαληνὴ ἄφησε τὸ στόμα μου ν' ἀγγίξῃ τὸν τράχηλό της, νὰ φιλήσῃ τὰ μαλλιά της, τὰ μάτια της.

Ὅταν ἀγγίξε τέλος τὰ χεῖλιά της, ἀνατρίχιασε σύγκορμη καὶ ψιθύρισε:

— Εἶνε τρελλὸ αὐτὸ πὺ κάνετε... Εἶνε κακὸ !

Τί ἤθελε νὰ πῇ μ' αὐτὴν τὴν λέξι «κακὸ» ; Μήπως πρὸ ὀλίγου δὲν μὺ εἶχε δηλώσει ὅτι δὲν ἀγαποῦσε τὸ σύζυγό της ;

Φαινότανε τώρα νευρικὴ κι' ἀνήσυχη. Δυὸ φορές κατὰ σειρά ἀντιλήφθηκα πάλι τὰ μάτια της καρφωμένα στὸ ρολοῖ πὺς εἶδεινε πέντε καὶ μισή.

Ἐγὼ πάλι εἶχα χάσει πειὰ κάθε συναίσθησι ἠθικῆς κι' εὐγενείας. Λίγο μ' ἐνδιέφερε τώρα ἂν θὰ φαινόμουν κωμικὸς καὶ χωρὶς τάκτ. Αὐτὸ πὺ ἐνδιέφερε τὴν καρδιά μου ἦταν νὰ νικήσω καὶ τὴν τελευταῖα ἀντίστασι πὺ μὺ ἔφερνε ἡ Μαγδαληνὴ, ἀσχετῶς ἂν θὰ φαινόμουν γελοῖος.

Πὺς τὰ ἔκανα ὅλ' αὐτὰ ;

Ποῖος μυστηριώδης δάσκαλος διδάσκει τοὺς νεαροὺς μαθητὰς πὺς ὀνειροπολοῦν, μέσα στὴ μοναξιά τῶν γυμνασίων τοὺς τὴς γυναῖκες, ἡ ὁποῖες, ἀργότερα, θὰ γίνουν πολυαγαπημένες ;...

Δὲν δυσκολεύτηκα καὶ πολὺ γιὰ νὰ ξεκουμπώσω τὴς ἀγκράφες καὶ τὰ κουμπιά τοῦ κορσᾶς της. Ἐβγάλα εὐκόλα καὶ χωρὶς ἀδεξιότητα αὐτὸ τὸ ρούχο πὺς αἰχμαλώτιζε τὸ ὑπέροχο στήθος πὺς πρὶν ἀπὸ τρεῖς ἡμέρες τὸ εἶχα δεῖ μισόγυμνο...

Ἐπειτα, παίρνοντας θάρρος σιγά-σιγά, ἔβαλα τὴ Μαγδαληνὴ νὰ καθῇ ἐπάνω στὸ κρεββάτι. Κι' ἐνῶ ἐκείνη με ἄφηνε νὰ κάνω ὅ,τι ἤθελα με μιὰ ὑπομονή, με μιὰ ἀφηρημάδα πὺς ἄνησυχόυσε ἕναν ἄλλον, πὺς ἐμπειρο, γονάτισα στὸν τάπητα μπροστὰ της γιὰ νὰ τῆς θγάλω τὰ παπούτσι.

Φίλησα γλυκὰ αὐτὰ τὰ δυὸ μικρὰ πόδια κι' ἐτοιμαζόμουν νὰ τυλίξω μέσα στὰ χέρια μου τὴς δυὸ καλλίγραμμες κνήμες, πὺς φοροῦσαν μαῦρες κάλτσες, ὅταν ἐξαφνα μὺς ξέφυγαν...

Συγχρόνως εἶδα τὴ Μαγδαληνὴ νὰ πετιέται ἀπάνω καὶ νὰ τρέχῃ πρὸς τὸ τζάκι, ἀφήνοντάς με γονατιστὸ μπροστὰ στὸ κρεββάτι...

«Ποτὲ γελοῖος!...». Αὐτὴ ἦταν ἡ σκέψι πὺς σὰν ἀστραπὴ πέρασε τὴ στιγμή ἐκείνη, ἀπὸ τὸ μυαλό μου.

Σηκώθηκα ἀμέσως καὶ προσπάθησα νὰ δώσω κάποια ἀξιοπρέπεια. Αὐτὸ ὅμως μ' ἐμπόδισε ν' ἀναρωτηθῶ, γιὰτις ἡ φίλη μου μὺ εἶχε ξεφύγει τόσο ξα-

—Τί θὰ σκέφτεστε γιὰ μένα, ψιθύρισε ἡ Μαγδαληνὴ.

— Δέν σᾶς ζητάω καμμιὰ ἐξηγησι, κύριε... Ὁ νόμος θὰ κάνη τὸ ἔργον του.

φνικά καὶ γιατί κυττοῦσε τὸ ρολοῖ.

Ἡ μέρα ἔσθυνε. Μὰ τὰ μάτια μας συνηθισμένα στὸ θαμπόφωτο τοῦ δειλινοῦ, διέκριναν ἀκόμα τ' ἀντικείμενα μέσα στὸ δωμάτιο.

— Κατεβάστε τὶς κουρτίνες ! μοῦ εἶπε τότε ἐκεῖνη.

Ἐγὼ ὑπάκουσα... Καὶ τότε ἀπλώθηκε μέσα στὸ δωμάτιο ἓνα σκοτάδι κατάλληλο γιὰ νὰ δώση θάρρος καὶ στὸν πιὸ δειλὸ ἑραστή...

.....
"Ἄλλοτε, στὰ ταξίδια μου, ὅταν ὁ ντόν Γκαλίππε ροχάλιζε στὸ δωμάτιο ποὺ ἦταν πλάι στὸ δικό μου, εἶχα συχνὰ φαντασθῇ αὐτὴν τὴν ὥρα — τὴν ὕστατη ἐρωτική ὥρα μὲ μιὰ γυναῖκα — καὶ μὲ καρδιά ταραγμένη εἶχα πλάσει τὸν διάκοσμό της, τὶς σκηνές της... Αὐτὲς ἡ φαντασίες ὅμως μὲ τρώμαζαν προκαταβολικά, τόσο γιὰ τὸ τεράστιο θάρρος ποὺ νόμιζα πὼς θὰ χρειαζόταν ἐκεῖνη τὴ στιγμή, ὅσο καὶ γιὰ τὴν φοβὴν μήπως φανῶ γελοῖος κ' ἀδέξιος.

Τὸ σκοτάδι ποὺ ἡ Μαγδαληνὴ εἶχε ζητήσει τόσο ἐπίκαιρο καὶ θεληματικά, μ' ἔκανε νὰ ξεχάσω ὅλους τοὺς φόβους μου. Δέν βλέπομαστε πειά. Ἀκούγοντας τὸ θρόϊσμα τῶν ρούχων της, μέσα στὸ σκοτάδι, κοντά μου, ἔκανα ἓνα πρᾶγμα ποὺ μοῦ φάνηκε καταπληκτικό: ἔβγαλα τὴ γραβάτα μου καὶ τὸ κολλάρο

μου.

Ἐξαφνα ὅμως, τὴ στιγμή ἐκείνη, στάθηκα ἀκίνητος κρατῶν τὰς στὰ χέρια μου τὴν καρφίτσα τῆς γραβάτας μου.

Τὸ κουδούνι τῆς πόρτας τῆς εἰσόδου εἶχε χτυπήσει.

— Ἐδῶ χτυποῦν ; ρώτησα μὲ σιγανὴ φωνή.

Τὴν ἴδια ὅμως στιγμή χτυπήματα πιὸ δυνατὰ ἀκούστηκαν, συνοδευόμενα ἀπὸ θόρυβο φωνῶν.

Ἀμέσως διευθύνθηκα πρὸς τὸ παράθυρο καὶ τράβηξα τὶς κουρτίνες.

Καὶ μέσα στὸ μισόφωτο τοῦ δειλινοῦ εἶδα τότε τὴν Μαγδαληνὴ μισοντυμένη καθισμένη στὸ κρεβάτι.

Αὐτοὶ ποὺ χτυποῦσαν ἀπ' ἔξω, εἶχαν παραβιάσει τὴν πόρτα.

Σχεδὸν ἀμέσως ἓνα δυνατό φῶς πλημμύρισε τὸ δωμάτιο.

Πέντ' — ἔξη ἄνθρωποι ποὺ φοροῦσαν μαῦρα ρούχα, ὠρμησαν μέσα στὸ δωμάτιο.

Ἐνας ἀπ' αὐτοὺς κρατοῦσε ἓνα ἠλεκτρικὸ φανάρι στὸ χέρι.

Καὶ πίσω ἀπ' τὸν ὄμιλο τῶν ἀκομψῶν αὐτῶν ἀνθρώπων, ξεχώριζε ἓνας κύριος, μὲ ἐμφάνισι τζέντλεμαν, ἀδύνατος, μὲ γκρίζες κοντὲς φαβορίτες.

Βλέποντας ὅλους αὐτοὺς ἀνθρώπους ἡ Μαγδαληνὴ, ὠρμησε πρὸς τὴ ζακέττα της καὶ τυλίχτηκε μ' αὐτὴν ὅσο μποροῦσε καλύτερα.

Ἐγὼ προχώρησα πρὸς τοὺς ἀπροσδοκῆτους αὐτοὺς ἐπισκέπτες.

Ἐκεῖνοι τότε παραμέρισαν μπροστά μου καὶ θρέθηκα ἔτσι ἀπέναντι στὸν κύριο μὲ τὶς γκρίζες φαβορίτες, πλάι στὸν ὁποῖο στεκόταν ἓνας ἄλλος κύριος μὲ ρεντιγκότα.

— Κύριοι, ἄρχισα νὰ λέω, σᾶς παρακαλῶ νὰ μοῦ ἐξηγήσετε...

— Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε, μὲ διέκυψε ὁ κύριος μὲ τὶς γκρίζες φαβορίτες. Βρίσκομαι ἐδῶ ἐν ὀνόματι τοῦ νόμου... Εἶμαι ὁ ἀστυνόμος τῆς συνοικίας... Μ' ἔφερε σ' αὐτὸ τὸ σπίτι ὁ κ. Ντελαστάλ, τοῦ ὁποῖου ἡ σύζυγος θρίσκειται ἐδῶ μαζὺ σας...

Καὶ μοῦ ἔδειξε τὸν κύριο μὲ τὶς γκρίζες φαβορίτες καὶ κατόπιν τὴ Μαγδαληνὴ.

Ἐνῶ αὐτὸς μιλοῦσε, ἐγὼ εἶχα ἀνακτήσει ὅλη μου τὴν ψυχραιμία, κι' ἐνοιῶθα ὅτι ἤμουν ὁ κύριος αὐτῶν τῶν κακοντυμένων καὶ ἀκαθάρτων ἀνθρώπων ποὺ ἰσχυρίζοντοσαν πὼς εἶνε ἀντιπρόσωποι τοῦ νόμου. Μὲ δυσάρεστοσε μόνο τὸ γεγονός, ὅτι δέν φοροῦσα οὔτε τὸ κολλάρο μου, οὔτε τὰ γραβάτα μου... Καὶ δέν θὰ μποροῦσε κανεὶς νὰ πιστέψῃ πόσο αὐτὸ μὲ δυσκόλεψε γιὰ νὰ πῶ μὲ ὕφος ἀγέρωχο σ' αὐτὸν ποὺ ὁ ἀστυνόμος εἶχε ὑποδείξει ὡς κύριο Ντελαστάλ:

— Κύριε, σᾶς δίνω τὸν λόγο μου ὅτι δέν συνέβη τίποτε μεταξύ...

Μὰ ἐκεῖνος μὲ διέκυψε ἀπότομα:

— Δέν σᾶς ζητάω καμμιὰ ἐξήγησι, κύριε... Ὁ νόμος θὰ κάνη τὸ ἔργο του...

Καὶ πραγματικά, ὁ νόμος ἄρχισε νὰ κάνη τὸ ἔργο του, λέγοντας μὲ τὸ στόμα τοῦ ἀντιπροσώπου του στὴ Μαγδαληνὴ, ποὺ ἦταν κατάχλωμη, μὰ γαλήνια:

— Εἰσθε ἡ κ. Ντελαστάλ ;... Παραδέχεσθε ὅτι σᾶς θρήκαμε ἐδῶ μαζὺ μὲ τὸν κύριο... (τὸ ὄνομά σας, κύριε, σᾶς παρακαλῶ...) μαζὺ μὲ τὸν κύριο ντ' Ἀλόνζ...

Καὶ ὁ ἀστυνόμος ἐξακολούθησε ἐπὶ μερικὲς στιγμὲς νὰ μᾶς ἀπευθύνῃ διάφορες ἐρωτήσεις μὲ τὴν ἀδιαφορίαν ἑνὸς δημάρχου, ποὺ κάνει ἓνα γάμο.

Ἐν τῷ μεταξύ, ὁ γραμματεὺς τοῦ ἔγραφε:

Ὅταν τελείωσε, μοῦ παρουσίασε τὸ χαρτί καὶ μοῦ εἶπε:

— Ὑπογράψτε, κύριε.

Ἐγὼ ἀρνήθηκα.

Ἐκεῖνος δέν ἐπέμεινε περισσότερο καὶ παρουσίασε τὸ χαρτί τὴν κ. Ντελαστάλ, ἡ ὁποία ὑπέγραψε.

Τότε ὁ ἀστυνόμος μᾶς εἶπε:

— Συγχωρήστε μας, κυρία καὶ κύριε... Σᾶς ἀφήνουμε...

Οἱ ἀστυνομικοὶ ἀφῆσαν τὸ δωμάτιο, χαιρετῶντας μᾶς μὲ εὐγένεια στὴν πόρτα.

Ὁ κύριος μὲ τὶς φαβορίτες, ὁ σύζυγος τῆς Μαγδαληνῆς δηλαδή, ἀφῆσε ὅλον τὸν κόσμον νὰ βγῇ ἔξω, περνώντας ἀπὸ μπροστά του κι' ἔπειτα γυρίζοντας πρὸς ἐμένα μοῦ εἶπε:

— Κύριε, σᾶς παρακαλῶ νὰ μὲ περιμένετε αὔριο τὸ πρωὶ στὸ σπίτι σας...

Μὲ ὅλη τὴν ἀξιοπρέπεια ποὺ μπορεῖ νὰ ἔχῃ ἓνας ἄνθρωπος ὅσοι στὴν ὁποία θρискόμουν τὴ στιγμή ἐκείνη ἐγὼ, τοῦ ἀπάντησα:

— Κύριε, θὰ περιμένω τοὺς μάρτυράς σας αὔριο τὸ πρωί...

Ἐκεῖνος χαμογέλασε ἀλλόκυτα καὶ μὲ τόνο ἀνθρώπου ποὺ εἶνε ἀποφασισμένος νὰ κάνη αὐτὸ ποὺ τοῦ ἀρέσει, μοῦ ἀπάντησε :

— Ὅχι, κύριε ντ' Ἀλόνζ. Θάρθῶ μονάχα ἐγὼ ὁ ἴδιος καὶ μονάχα ἐμένα θὰ δεχθῆτε...

Μὲ χαιρέτησε μὲ μιὰ ἐλαφρὰ κλισί τοῦ κεφαλιοῦ του κι' ἔφυγε γε κλείνοντας τὴν πόρτα πίσω του μὲ ἡσυχία χωρὶς ὀργή.

(Ἀκολουθεῖ)